

raadige over det, Retten skal ogsaa finde det paakrævet. Ogsaa Bestemmelsen i § 18 tror jeg er hensigtsmæssig, idet man, hvis den gennemføres, ikke for Fremtiden skal afgive Erklæringer flere Gange, men kun een Gang afgive en Erklæring om, at man i den og den Situation vil være fritaget for at aflægge Ed og i Stedet afgive en Erklæring paa Tro og Love. Ogsaa § 20 indeholder en Hensigtsmæssighedsregel, idet den tilsigter at klargøre det Forhold, at hvis en af Dommerne i en Sag, hvor der er flere Dommere, bliver syg, skal hele Forhandlingen ikke gaa om med alt det Besvær og de Omkostninger, en saadan Ordning vilde medføre; de andre skal kunne fortsætte i denne enkelte Sag.

Som det høje Ting vil se, indeholdes der i dette Lovforslag nogle Regler, som egentlig vedrører to andre Lovforslag, der foreligger for Rigsdagen. § 25 og § 26 omhandler saaledes Umyndighedsloven, der foreligger i dette høje Ting, og som jeg haaber vil blive gennemført. Hvis det ikke skulde ske, maa vi tage disse Paragraffer ud. Ligeledes Paragrafferne om Ægteskab, idet alle de processuelle Regler vedrørende Ægteskabet vil gaa ud af Ægteskabsloven og over i Retsplejeloven. Jeg haaber, at denne Lov vil blive gennemført i indeværende Rigsdagssamling; sker det, hører disse Paragraffer hjemme i det foreliggende Lovforslag. Skulde det imidlertid i sidste Øjeblik vise sig, at vi ikke faar Lovforslaget gennemført, maa vi selvfølgelig tage disse Regler ud her. §§ 32—35 er rene Hensigtsmæssighedsregler. Vedrørende Ægteskabet glemte jeg for Resten at sige, at der er en Regel, som har vakt en Del Diskussion. Det er Spørgsmaalet om de „lukkede Døre“. Jeg var stemt for at fastslaa som almindelig Regel, at Ægteskabssager altid skulde behandles for lukkede Døre, men i Folketingsudvalget gik man imod dette, og man endes da om et Kompromis, idet der indsattes følgende Bestemmelse i Lovforslaget: „I Ægteskabssager kan Retten i Embedsmedfør eller efter en af Parternes Begæring bestemme, at Retsmøderne skal foregaa for lukkede Døre.“ Jeg haaber, at ogsaa dette vil være nogenlunde tilfredsstillende, idet jeg tror, at Retten i stor Udstrækning vil gøre Brug heraf, saaledes at vi ikke her som i andre Lande skal opleve, at Aviserne vrimler af Skandalehistorier om intime Forhold mellem Mand og Hustru.

I de følgende Paragraffer, navnlig §§ 43 og følgende, er der ogsaa givet visse Hensigtsmæssighedsregler. Det maa nemlig staa som uforstaaeligt, at det altid er nødvendigt at have to Vidner med ved en

Eksekution eller en Udpantningsforretning. Det synes at være baade urimeligt og dyrt. Man er da nødt til paa Fogedkontoret at have en hel Del Bude, hvis Opgave det er at være parat i saadanne Tilfælde. Det var oprindeligt foreslaaet fra Regeringens Side, at det var nok med een, men man har i Folketinget ikke ment at kunne gaa med hertil og bestemt, at Hovedregelen skulde være den, at der skal være to, idet man dog kunde nøjes med een, hvis ingen af Parterne protesterede. Jeg haaber ogsaa, det vil være tilstrækkeligt, saa at man ikke behøver at have saa mange til at deltage i disse Forretninger.

I § 46 indeholdes en Regel, som Forholdene efter min Mening har vist er paatrængende nødvendig. Det staar for mig som et Omsvøbsapparat, oven i Købet et meget vidtløftigt, den Maade, hvorpaa man hidtil har foretaget Udpantning for Skatter o. s. v., idet Kommunerne ikke kan foretage en saadan Udpantning, men maa henvende sig til Domstolene og gaa en lang Omvej. Det tager baade Tid og volder Besvær. Det foreslaas nu her, at Kommunerne skal have Lov til selv at foretage Udpantning i visse Tilfælde. Jeg haaber, at denne Regel vil komme til at virke godt, saa at man undgaar det nuværende Omsvøb og kan overflytte en Mængde Forretninger fra Fogedkontorerne, hvis Personale derved kan begrænses, til Kommunerne, der alligevel skal have det samme Personale. Den nuværende Regel har ogsaa paa anden Maade virket uheldigt, idet Fogedkontorerne ikke er indrettet paa disse Udpantninger *en masse*. Naar Folk var tilsagt til at møde paa Fogedkontoret, og man saa spurgte Nr 1, om han kunde betale, og han svarede: nej, det kunde han ikke, og derefter Nr. 2, om han kunde betale, og han svarede, at det kunde han heller ikke, saa kunde det hælde, at Nr 3, som stod med Pengene parat, ved at høre, at det gik saa nemt for de andre at blive fri, selvfølgelig heller ikke kunde betale. Det var uheldigt, det er mere hensigtsmæssigt at overflytte denne Udpantning til Kommunerne, saaledes at de kan foretage den uden videre.

Lovforslaget tilstræber endvidere at simplificere Behandlingen af kriminelle Sager ved første og anden Instans, ogsaa af den Grund, at det fra Landsretternes Side hævdes, at Arbejdet er for stort for dem, og at en Udvidelse derfor vilde være ønskelig. Det forekommer Ministeriet at være uheldigt at gaa dertil, idet Forholdet mellem Underretterne og Landsretterne endnu ikke synes at være tilstrækkelig afvejet.